

Forfatter: Lund, Rasmus

Titel: BREV TIL: Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet FRA: Lund, Rasmus (1882-11-14)

Citation: Lund, Rasmus: "BREV TIL: Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet FRA: Lund, Rasmus (1882-11-14)", i *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*, Konrad Jørgensens Forlag., s. 50. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002258082-000-shoot-L0022580820000047.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Min Afsked som Valgmenighedspræst paa Mors, belyst navnlig ved tjenstlige Breve*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1882, d. 14. November, fra Lund til Ministeriet:

„Jeg har den 28. f. M. mældt hans Højærværdighed Biskoppen, at et Pigebarn i Valgmenigheden, der d. 16. Februar d. A. fyldte 13 Aar, med sine Forældres fulde Bifald har bedet mig om, at maatte gaa til Alters sammen med disse, og at jeg fandt denne Begjæring vel grundet. Jeg oplyste, at dette Ønske var saa gammelt, at det meget godt kunde have kommet frem i Foraaret, og Sagen maaske have Været ordnet ved sædvanlig Alders-Læmpelse fra Biskoppen, men at Begjæringen blev holdt tilbage paa Grund af de Forhold, der, som Ministeriet véd, her var kommet frem i en noget lignende Anledning. Ønsket har saaledes ikke mældt sig før det trængte paa og ikke kunde skydes til Side. Jeg mældte derfor Biskoppen, at jeg havde lovet at modtage det ved Alteret en Søndag midt i November. Da jeg efter en Skrivelse fra Biskoppen maa anse denne Sag henvist til det høje Ministerium, tillader jeg mig herved ærbødigst at bringe dette den samme Meddelelse. Det sker forud i den Fortrøstning, at de folkekirkelige Myndigheder vil være enige med mig i, at jeg ikke maatte handle anderledes ; men ogsaa i den Forventning, at hvis dette ikke skulde kunne ske, de da i Overensstemmelse med, hvad der tidligere er stillet mig i Udsigt, vil sørge for, at den kongelige Anerkjendelse af mig som Præst i Valgmenigheden tages tilbage. Og da dette er sagt forud og bestemt, er jeg vis paa, ingen vil tænke paa at skuffe min Forventning i den Henseende. “

Fra Lund til Biskoppen (privat Brev med Skrivelse til Ministeriet):

„Dersom Deres Højærværdighed har gjort en Forestilling til Ministeriet efter den Meddelelse, jeg den 28. f. M. gav Dem, da skal dette private Brev i det væsentlige kun sige Dem, at jeg selv ikke véd nogen bedre Udvej, end den, jeg den Gang valgte. Det maatte da være, at De kjærligt kunde hjælpe os til den. Har De ikke sendt den, da beder jeg Dem venligst s. 51 modtage og overveje følgende, inden De maatte vælge at sende hofølgende Skrivelse til Ministeriet.

„Jeg véd, De tror, at jeg i et Tilfælde som det med Pigebarnet, jeg har lovet at meddele Nadveren, samvittighedsfuldt har dannet mig en bestemt Overbevisning, og jeg har haft Lejlighed til at støtte mit eget Kjendskab til Barnet ved erfarne kristne Venners paalidelige Vidnesbyrd. Men da jeg derhos, som det er Dem meddelt, véd, at hun længe har gaaet og arbejdet med sit Ønske, og at dette, paa Grund af Forholdene, en Tid lang holdt sig bly tilbage, vil De vist godt fatte, at jeg ikke tør forlange en længere Udsættelse, endnu mindre bryde det Løfte, jeg har givet hende. Jeg er derfor bestemt paa at holde det og modtage hende ved Nadveren.

„Efter den bestemte Erklæring, jeg blev nødt til at tilstille Ministeriet i Sommer, kunde jeg hverken skrive eller bede Myndighederne modtage en Ansøgning om et Forhold, hvor jeg afgjort har meddelt, at jeg intet Afslag kunde modtage. Men naar jeg sluttede mit Brev af 27. f. M. med at bede Dem give eller skaffe et Bifald eller en Fjernelse af min Anerkjendelse som Valgmenighedspræst, da var det ikke fordi jeg ønskede en Skilsmisse fra de folkekirkelige Myndigheder. Den har jeg ikke ønsket og gjør det nu mindre end før, men navnlig fordi der var noget, jeg frygtede langt mere, og som jeg maatte gjøre alt mit for at undgaa: en Gjentakelse af det, der førtes over mig og min Menighedskreds i Sommer. For, skjønt jeg slet ikke miskjender, at Biskoppen kan have haft med det at gjøre i den kjærlige Hensigt, at fri mig fra et større Onde, maa De være vis paa, det har skaffet mig tunge Anfægtelser, hvorvel jeg haaber, at Gudfader har afvendt Skaden fra det Barn, der den Gang var med, og hvis Hjærtesag blev udsat for Offentligheden.

„De vil mindes, at de Anker, der har været rejst mod mine Venner og mig, tog sin Begyndelse fra en Angivelse til Provsten om vort Forhold ved Konfirmationen, som blev taget til Følge, og med en Klage fra Dem selv over Skriftemaalets Stilling hos os ved Børnenes første Altergang, uden at De en Gang havde skaffet Dem Oplysning hos mig om, hvorledes jeg egentlig havde forholdt mig. Dette har vistnok i sin Tid bedrøvet mig meget. Men det er længe siden. Jeg har længe været taknemmelig for denne Begyndelse, fordi jeg deri har set en Stadfæstelse paa, at jeg ganske vist ikke skulde være snar til at foretage Ændringer i de folkekirkelige Skikke; men ogsaa et s. 52 Vink om, at hvor jeg for Skikken i Herrens Menighed, saaledes som jeg forstod denne, saa mig nødt til bestemte Afvigelser fra vitterlig gjældende Folkekirkeskikke, skulde jeg være det aabent bekjendt.

4*

„Men da De saa godt véd, at alle mine foresatte ved saadanne Lejligheder rigeligt har mindet mig om Misligheden med Hensyn til mit edelige Ordinationsløfte, skal jeg vel ikke med Pennen indlade mig paa at klare, hvad jeg bedre en Gang Ansigt til Ansigt med Dem vil kunne sige; men kun minde Dem om, hvad De sikkert vil give Medhold, at ogsaa dette i høj Grad gjør det nødvendigt for mig klart og helst forud at meddele, hvad jeg ikke tør gjøre og ej vover at undlade, Følgen for mig og mine maa da blive, som den kan, eller rettere, som Gud Fader kjærligt vil føre den for os. I denne Sag vilde det selvfølgelig ikke være nok, om saadant et ligefrem Tilfælde, der ikke en Gang længer kan antages at stride anderledes mod bestaaende Bestemmelser, end at det med Deres Bifald kunde læmpes, kunde ordnes efter en længere Udsættelse. Men de Ønsker, jeg har nævnet for Dem, som fremkomne ved kjæres Altergang paa Sygesengen, har fundet Sted i saadanne Huse, hvor erfarne Forældre langt fra utidigt har fremkaldt en saadan Begjæring, derfor kom de mig maaske ogsaa for sent for Øre. De er saaledes talende Vidnesbyrd om, at Menighedslivet maaske atter

meget snart kan stille det samme Spørgsmaal frem for mig til Besvarelse. Det vil derfor gjælde om, at jeg i saadanne Tilfælde med mine foresattes Billigelse maatte kunne stilles frit lige over for en saadan Bestemmelse i Folkekirken, der vitterlig kan komme i Strid med Herrens Ordning i Menigheden.

„De har i saadanne Fald henvist til Ministeriet, og De har nylig set, at det har ført til, at der er forlangt, at kristne Mennesker for det skal oprede, hvori deres Samvittigheds Tvivl bestaar lige over for en Skik, der ingenlunde er Menighedens gamle, og kun et Stykke af Folkekirkens. Og hvis det nu virkelig kunde gaa ind paa at give den begjærede Frihed, kunde det da ikke let ske, at de 23 fik en Fritagelse for at modtage den saakaldte Absolution, forud for Nadveren, og jeg vilde jo da være stillet netop ligesom nu. Jeg tør ingen afvise, som ej har modtaget denne.

„Jeg er derfor vis paa, at hvis vi her, som andetsteds i vort Fædreland, skal kunne leve vort Liv og gjøre vor lille Gjerning i Forbindelse med de folkekirkelige Myndigheder, da s. 53 kan det kun ske ved, at Biskopperne hjælper og støtter os og bærer Deres Del af Ansvarer med i os, og i saa klare Sager, hvor vi kun ønsker at gjøre, hvad der fuldt ud stemmer med kristelig, ja ogsaa med saa kaldt luthersk Kirkeskik, er jeg vis paa, kristelige Biskopper vil skjønne sig fuldt berettigede dertil.

„Er denne Sag, som De har vist tilbage til mig, ikke afgjort, da vil jeg bede Dem venligt overveje, om De ikke fuldt vel, som jeg i mit tidligere Brev skrev til Dem, vil kunne give mit Forsæt Deres Bifald, og om De ikke vil kunne modtage en skriftlig eller mundtlig Begjæring til Dem om, at jeg i saadanne Tilfælde med Deres Billigelse vil kunne være løst fra den bestemte Aldersgrænse for den første Altergang, som De vist heller ikke tvivler om, snart maa blive hævet. Dersom De vil vente en 14 Dage, da jeg i den første Tid er bestemt bundet, vilde jeg ogsaa gjerne ærbødigt og kjærligt tale med Dem derom.

„Men skulde De slet ikke, hvad jeg dog vist tror, kunne gaa ind derpaa, saa maa De sende Ministeriet mit Brev, som De da vist vil skaffe Provstens Paategning. Kun vil jeg da bede Dem sørge for, at det sker efter min Forventning, at mit Forehavende enten bifaldes, eller Anerkjendelsen tages tilbage, og skulde det sidste ske, vil jeg derfor ingenlunde mene, at Forbindelsen mellem mig og den danske Folkekirke derfor overskjæres, thi for den troer jeg slet ikke Ministeriet raader. Men jeg vil tro, at det ogsaa vil blive ført saaledes, som det er bedst for mig og mine Venner tjenligst, og det enten jeg skal fortsætte min Gjerning eller løses fra denne.“